

---

av Lisa Cranner

Med en fravikende mine forteller skyene at de står helt stille. Solen beveger seg rundt sitt eget større og større rom. For eksempel seg selv; det er for mørkt til å lese. Vi virrer fram og tilbake til et slags sentrum. En midte. En annens begjær. Maskinene definerer avstand, trosser den eller den er en mur. Avstanden.

I samarbeid med mine øyne spiser et fjell et annet fjells farger. Til lyden av sol; den basso continuo vi beveger oss mot og fra. I vest er skyggen ung og med solens endelige fallen ned gir de seg. Leting etter farger å mørkne avtar. Solen beveger seg under oss. Vi sover på solen.

Å oppdage et stjernebilde stående skrått opp fra et skarpt omriss, ved første blikkast. Bokstaver bærer ikke ordenes tyngde. Uformulerbar: synlig er kun et stort noe som skriker etter stillhet. Jeg har aldri fått straffeporto, rusens nattsida har spisset seg. Nå er det ingen som tar seg betalt.

Frostsprenget gir utsikt til himmel, gir mer himmel til øyet. Vi klipper busken, kapper av snø og får himmel tilbake. Vannet ligger helst flatt. Selv mot flo lar vann ligge. Å forbli steget før lys, før brytningen, før algers avfall vi sier, grønn.

Jeg kan ta vinden, lære meg den på rams, forme den til en ball og kaste den tilbake innover dalen. Fjellene stikker ikke hull på himmelen; så glupsk er lufta, og tynn. Snøen tres over toppene. Før jeg rekker å bukke har du besvart alle spørsmål, men vi må ikke si det til noen. Bølger du ikke ser er dønn.

Solen beveger seg rundt og rundt i fryd for å ha oss. Et hav er dekket av lavastein. Lavastein er månehav. Jeg triller et svart hull over bordet og så virrer det inn i en piruett. Månen stiller klokken og sier hvor du er, hvilken

lengdegrad. Månen er kartet. Marmor settes på betong blir støpt rett på fjell for ikke å forstyrre en komparator støpt av bronse. Tall rett opp i ansiktet. Les en meter fra en kasse av glass.

Stjernebildet vrir over natten. Kan du bruke stjernebildets slingringsmonn? Månelyset dytter oss inn i dagen og dagmånen er hvit gjennomskinnelig. Når noe tørker inn og sprekker opp og luft skynder seg til de nye stedene å fylle. I hud, i jord, det som dør.

Vi eroderes i begge ender. Går av oss føtter. Litt etter litt løsner neglene. Vi leter oss lenger inn i fjellene når de ikke er syndflodens språk, grunnlaget for symmetriske hager. Vinden avkler døende trær. Vi graver oss innover i kroppene, borer hull og kommer til, lar fingeren gli langs en muskel, den perlemorhinnen som sier: inne og ute. Men knappene lager ingen lyd.

Luften presser treets årringer innover mot midten av utspringet. Livet avlaster ikke med mørke livet avlaster ikke med luft. Som tiden ikke gjør det. To tomme signaler de uakkumulerbare. Den varmeste timen slukkes i begge ender. To vegger av kulde gjør rommet innover kregende.

Fjellet hører og hører vinden. Vannet har rast og rast opp dets vegger. Ikke bare nå. Som nå.

Vulkaner er ikke hvalers blåsehull. Et kraterintervall finnes som de ikke deler. Skyer velter over landskapet, tørrisrøyk velter over hendene. Fjellet er ikke sky. Fisken dukker opp og forsvinner ned ovenfra, som skyene gjør det. Stjernelys lyser også selv om det er mørkt og jeg kan ikke slukke lyden.

Det utemmes. En hest piskes ut av stallen. Snøen kjenner ingen spenning i det å være snø og lande på aksene av et strå blindsoner finnes ikke.